

Đề bài

Em hãy kể lại một chuyện vui/xúc động em đã gặp ở trường, ở lớp hoặc ở ngoài đường cho cả nhà nghe.

Bài làm 1

Hôm nay đi học về, lòng em miên man một niềm vui mới. Niềm vui ấy được thể hiện qua bước đi vội vàng, qua lời nói, qua gương mặt mà em nhìn rõ. Tối đến, sau bữa cơm, cả nhà quây quần bên bàn uống nước, mẹ hỏi em:

Linh ơi! Hôm nay đi học có gì vui hãy kể cho cả nhà nghe đi!

Em vui vẻ kể cho cả nhà câu chuyện ở lớp em sáng nay. Hôm nay ở lớp con có tiết *Truyện kể lịch sử*. Cả lớp yên lặng lắng nghe cô ôn lại truyền thống đánh giặc giữ nước của nhân dân ta. Với niềm xúc động cô nói: “Các em biết không, trên các chiến trường, biết bao chiến sĩ đã lặn mình giữa những rừng tên mũi đạn, chiến đấu chống quân thù, bảo vệ từng tấc đất quê hương”. Trong lúc cô say sưa kể chuyện thì một bóng người xuất hiện trước cửa lớp. Đó là một thanh niên mặc quân phục, trên vai mang quân hàm, ngực có đeo huy chương lấp lánh, dáng điệu rất nghiêm trang. Thấy chúng con nhìn ra, cô giáo cũng quay nhìn ra cửa. Một phút yên lặng, cô giáo con cùng anh bộ đội kia nhìn nhau. Bỗng cô bước nhanh ra cửa:

– Phải Minh Hùng đấy không?

Không kịp trả lời, anh ấy bước nhanh đến cô, sung sướng nắm lấy hai bàn tay cô con và nói:

– Thưa cô, gần mười năm rồi mà cô vẫn còn nhớ tên em sao?

Mẹ biết không, đây là người học trò cũ của cô con. Cả lớp không ai bảo ai, tất cả yên lặng chứng kiến giây phút cảm động cô trò gặp nhau. Chúng con nghe cô và anh Hùng nói chuyện:

– Hùng bây giờ lớn quá – cô nói – đen hơn ngày xưa, thao trường đã rèn dũa em phải không? Bây giờ em ở đâu? Em về đây hồi nào?

Anh Hùng cũng vui ra mặt, ánh mắt long lanh niềm vui tự hào:

– Thưa cô, em đi bộ đội đã năm năm nay. Đơn vị em đóng ở biên giới Tây Nam. Thao trường gian khổ nhưng cũng rất vui. Thỉnh thoảng cũng có nhiều đoàn thể tới thăm và tặng quà. Có cả thư của các em học sinh gửi hỏi thăm nữa. Hôm nay, nhân đi công tác ngang đây, nhớ cô, nhớ mái trường xưa, em ghé vào mong gặp lại cô. Gặp cô, em mừng quá!

– Bao giờ em lại đi?

– Thưa cô, sáng sớm ngày mai ạ! Im lặng trong chốc lát, anh Hùng hẹn đến trưa lại nhà thăm gia đình cô.

Cô giáo vui hẳn lên và bảo anh Hùng chờ cô rồi cùng về. Anh xin phép cô cho anh nói cùng chúng con.

– Các em! Anh là học trò cũ của cô cách đây mười năm rồi! Ngày xưa, anh cũng học trường này, cũng là Đội viên tốt như các em hôm nay vậy. Anh còn đang làm nghĩa vụ quân sự ở biên giới. Có dịp về trường cũ, anh ghé thăm cô, gặp các em, anh mong các em luôn tiến bộ, học giỏi và ngoan nhé!

Anh chào cô, chào chúng con, đoạn bước ra cửa. Lớp học trở lại như cũ, nhưng không khí học như vui hơn, xao động hơn... Hình ảnh người học trò cũ hơn mười năm trở lại thăm cô giáo cũ như cuốn hút chúng con. Cô giáo cũng vui hơn, cô giảng bài say sưa hơn và chúng con cũng tiếp thu bài tốt hơn.

Khi tiếng chuông báo hiệu hết giờ học, con nhanh tay thu xếp đồ đạc, sách vở trên bàn giúp cô. Anh Hùng nhanh nhẹn bước vào bàn cô, đỡ chiếc cặp sách và đồ dùng giảng dạy cho cô.

Kể đến đây, em như đang thấy lại anh Hùng khỏe mạnh, vạm vỡ đang khép nép đi bên dáng người mảnh mai của cô giáo. Em ngòai ngẩn ra. Thấy thế mẹ hỏi:

– Con có thích làm cô giáo không?

Thưa mẹ, có ạ! Mẹ nhìn em triu mến, vậy con hãy cố gắng lên nhé.

Bài làm 2: Một câu chuyện xúc động

Giờ tập làm văn, tôi luôn được cô giáo khen bài viết của mình và thường lên đứng giữa lớp để học bài tập làm văn của mình cho cả lớp nghe. Bài viết của tôi bao giờ cũng đạt điểm 7, 8 – điểm cao nhất dành cho môn tập làm văn. Tôi luôn hãnh diện vì điều đó và dường như chưa một bạn nào trong lớp phá được “kỷ lục” của tôi.

Như mọi khi, tôi lại được cô giáo gọi lên đọc bài văn “Em hãy tả về người mẹ của mình”. Tôi ngước cao mặt, đứng dậy bước lên giữa lớp trong sự nể phục của các bạn và cất cao giọng đọc: “Mẹ em là người tuyệt vời nhất. Mẹ đẹp như cô tiên trong truyện cổ tích. Mái tóc mẹ dài óng ả buông xõa ngang lưng. Mẹ gội đầu bằng trái bồ kết nên tóc mẹ vừa mượt vừa suôn. Mẹ bảo “Lớn lên con gái đừng gội đầu bằng dầu gội mà nấu trái bồ kết gội cho tóc đẹp như của mẹ”. Mẹ có khuôn mặt đẹp như trăng rằm. Mỗi khi mẹ cười hai hàm răng mẹ trắng ngần trông đẹp lắm! Mẹ vừa dịu dàng lại vừa đảm đang. Đi làm về, mẹ liền vào bếp nấu cơm cho cả gia đình, tối mẹ lại dạy em học bài, dọn dẹp nhà cửa rồi mới đi ngủ. Những đêm đông trời trở rét, nửa đêm mẹ lại thức giấc đắp lại tấm chăn cho em... Trong trái tim em, mẹ là tất cả, mẹ là cô tiên tuyệt vời nhất trong cuộc đời em...”

Đó là những lời văn mà tôi đã được chị gái dạy để tả về người mẹ của mình. Những bài văn của tôi luôn được điểm cao vì trước khi viết tôi luôn “tham khảo” ý kiến của chị rồi tưởng tượng thêm để diễn đạt cho hay. Có lẽ với trí tưởng tượng phong phú nên tôi sớm nổi tiếng là học sinh giỏi văn của trường.

Đọc xong bài văn tả mẹ của mình, tôi sững lảng lảng trong người và đi về chỗ trong tiếng vỗ tay của các bạn. Đợi giây lát, cô tôi bảo: “Bài văn tả mẹ của bạn Duyên rất hay. Câu cú gãy gọn, diễn đạt trôi chảy. Các em nên học cách diễn đạt của bạn để viết văn cho hay và phải đọc thêm nhiều sách. Hôm nay, cô muốn các em nghe thêm một bài văn nữa. Cô mời bạn Hùng”.

Tôi thoáng ngạc nhiên vì Hùng mồ côi mẹ từ năm 6 tuổi, nhà Hùng rất nghèo và Hùng chỉ học giỏi môn toán. Tôi thầm cười khi nghĩ “Chắc Hùng viết nhăng viết cuội nên bị cô phê bình đây”. Hùng cúi đầu cầm tập bước lên bảng và đọc: “Em không còn mẹ. Mẹ mất đã lâu lắm rồi nên em không nhớ rõ khuôn mặt của mẹ. Mỗi lần nhớ mẹ, em chỉ nhìn lên tấm ảnh trên bàn thờ mẹ, nhớ mẹ, thương mẹ rồi chỉ biết khóc mà thôi! Mẹ mất khi em bé của em mới một tuổi. Lúc đó ba cực lắm vì phải vừa đi làm vừa nuôi em và em gái. Em gái cứ bệnh rồi khóc hoài. Sáng, ba dậy thật sớm để nấu cháo để lấy nước pha sữa cho em. Mùa mưa, nhà dột ướt không đủ chỗ ngủ, ba ru em và em gái ngủ xong rồi nằm xuống sàn nhà. Sáng thức dậy em đã thấy ba nấu sẵn nồi cháo và kèm theo tờ giấy dặn: “Con nhớ ăn sáng rồi mới đi học”. Ba em là công nhân vệ sinh nên sáng phải dậy thật sớm làm sạch đường phố trước khi mọi người thức giấc. Em chuẩn bị đi học ba mới trở về lo cho em gái. Buổi chiều, em đi học về trông em cho ba đi làm tiếp. Ba em cực lắm nhưng lúc nào ba cũng dịu dàng như mẹ. Em ước ao mẹ mình còn sống để đỡ dần công việc cho ba. Em thèm được như các bạn có mẹ, được mẹ ôm vào lòng, được mẹ khâu áo khi bị rách, được nghe mẹ hát ru em bé ngủ như cô Tư ở sát nhà. Mỗi lần nghe cô Tư hát ru con, em lại nhớ mẹ và nước mắt trào ra. Ba bảo: “Mẹ bây giờ đã thành cô tiên ở tận trên trời cao, mẹ cũng nhớ và thương con lắm nên con phải học thật giỏi mẹ mới vui”. Em cũng thầm hứa với ba, sẽ học giỏi, học giỏi rồi mẹ sẽ sống lại với cha con mình, phải không ba?

Em càng lớn mái tóc ba càng bạc nhiều hơn. Nhìn ba tảo tần lo cho em và em gái ăn học, em thương ba lắm, chỉ mong mình nhanh lớn để đi làm giúp ba, nuôi em gái. Em không còn mẹ nhưng ba chính là người mẹ vĩ đại trong cuộc đời em. Em yêu ba vô cùng...”

Những dòng cuối cùng, Hùng đã đọc trong nước mắt, cả lớp đều khóc, cả cô giáo cũng khóc và không biết tự lúc nào, nước mắt của tôi cũng lăn dài trên khuôn mặt của mình...